

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous
i la setmana que ve:
L'imam Tareq
Oubrou: "Em consideren un venut"

Estils

EL TAO TAMBÉ PER A INFANTS
Manel Ollé i Neus Caamaño han seleccionat i il·lustrat fragments que parlen sobre rius, cases, gots o arbres per introduir-nos en el taoisme.

“Les teologies del Sud m’han despertat del somni dogmàtic”

Juan José Tamayo defensa una teologia alternativa a les ortodòxies

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

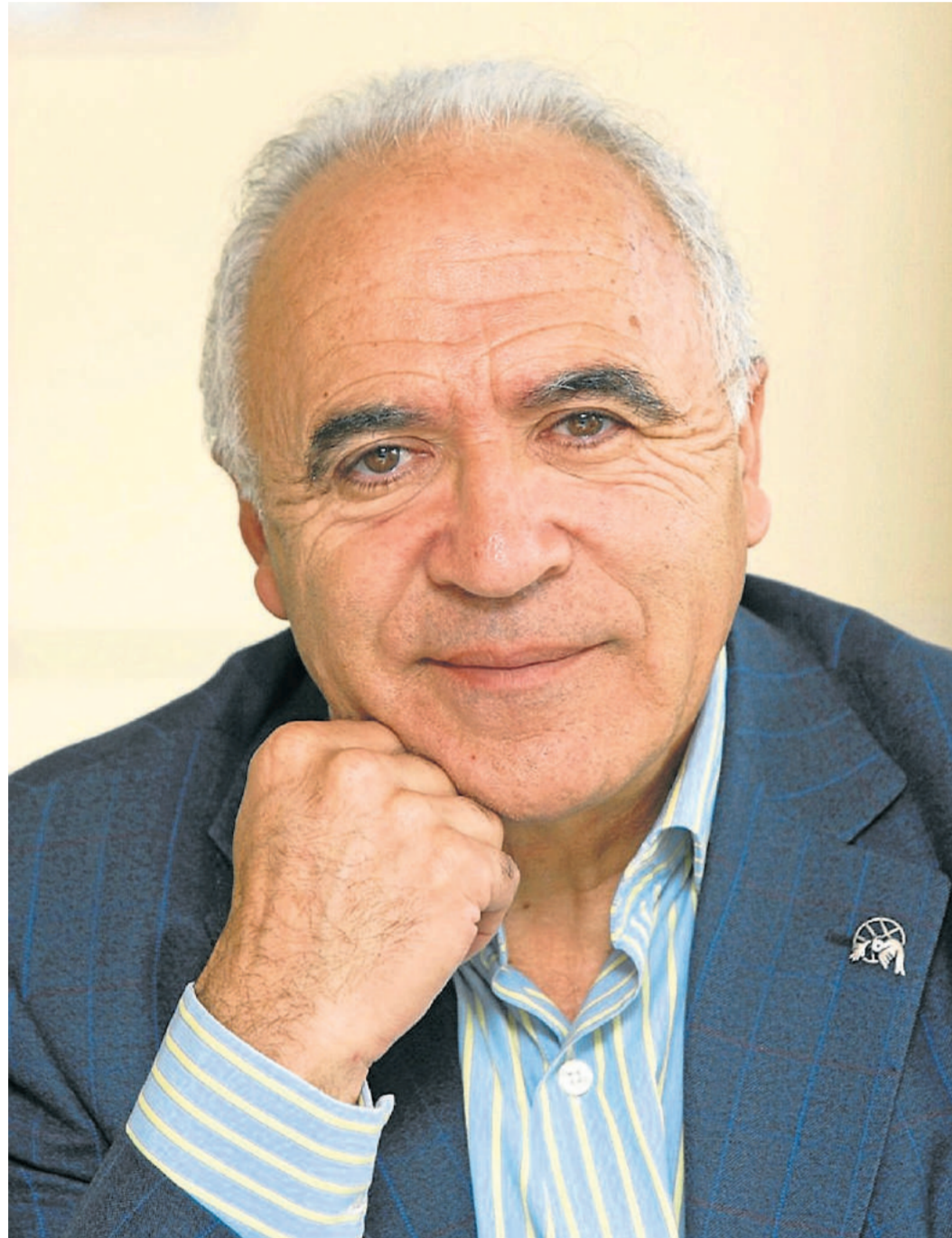
“Vinc d’una teologia depenent, sotmesa, sense llibertat ni creativitat. Una teologia formalment impecable, on tot casa conceptualment, però vitalment pansida. Una teologia sense sentit crític, que no qüestiona el sistema, tant l’eclesial com el polític, sinó que el reproduceix; teologia sense subjecte, on el teòleg renuncia a pensar. També androcèntrica, d’estructura mental patriarcal, de trets masculins que aplica a Déu fins al punt de considerar el caràcter patriarcal, androcèntric i sexista substancial a la teologia”. Així de franc es mostra Juan José Tamayo (Palencia, 1946), doctor en Teologia per la Universitat Pontifícia de Salamanca i professor a la Universitat de València, a la Universitat Carlos III de Madrid i professor convidat a nombroses universitats internacionals.

No és fàcil començar a caminar quan s’està confortablement acomodada, un camí que implica despulla, desaprendre i tornar a aprendre, constant, humil. “Els itineraris pel diàleg -explica- m’han despertat del somni dogmàtic on estava instal·lat a l’inici del meu camí teològic, m’han alliberat de la innocència cultural, històrica i de gènere, m’han tret de la còmoda ubicació en la Modernitat europea, m’han obert nous horitzons epistemològics i han donat lloc al gir descolonitzador que s’han produït en la meua manera d’estar al món, de viure, de pensar la religió i de fer teologia”.

Aquest recorregut té com a resultat el seu nou llibre *Teologías del Sur. El giro descolonizador* (Trotta) un “nou relat alternatiu a la teologia eurocèntrica”, com el descriu ell mateix, on fa un repàs exhaustiu per les teologies africana, asiàtica, llatinoamericana, indígena i negra d’Estats Units des del feminisme, l’ecologia i, en general, la perspectiva contrahegemònica.

Dessacralitzar el que no és sagrat

Hereu moral del bisbe de Chiapas Bartolomé de las Casas (s. XVI), a qui Tamayo considera un precedent del diàleg interreligiós, de la interculturalitat i de la teologia de l’alliberament, i que va ser un personatge clau “que va criticar amb severitat la Modernitat naixent vinculada al colonialisme i va defensar el dret dels indis, invertint l’ús de conceptes com barbar i infidel aplicat als indígenes”, am-

El doctor en teologia i professor, Juan José Tamayo.
TROTTA

plia aquesta mirada receptora i inclouent al conjunt del Planeta i de totes aquelles teologies emergents i emancipadores que fan frontollar els prejudicis i les nocions sobre allò que se suposa normal i natural. En aquest sentit, Tamayo és una gran esponja dels discursos religiosos que es desenvolupen amb nous subjectes teològics i que, com ell diu, “trenquen amb l’estereotip d’un subjecte suposadament universal, però en realitat local, patriarcal i exclouent: blanc, occidental, heterosexual, creient (cristià, catòlic), masculí, il·lustrat, etcètera. Estereotip que funciona com a “normal” i allò “natural” i s’eleva a la categoria de sagrat, s’identifica amb la voluntat divina i es considera immutable i vàlid

per tots els temps i llocs”. Les teologies emergents desnormalitzen, desnaturalitzen, dessacralitzen i desdivinitzen el que és té per normal i natural i suposen, per tant, un crit contra les ortodòxies de tot tipus “en connivència mortífera”, tant polítiques i econòmiques com ètniques o religioses, “i que es tradueixen en capitalisme, occidentalisme, colonialisme, patriarcat, depredació de la natura o fonamentalisme religiós i cultural”.

D’aquesta immersió en les teologies del Sud global, Tamayo admet que un dels diàlegs més innovadors en els que participa és amb creients, teòlegs i teòlogues musulmans, antropòlegs, sociòlegs i historiadors del món àrab-musulmà, els quals l’han ajudat a

emancipar-se dels estereotips sobre l’islam. “D’aquesta manera crec haver superat la meua instal·lació de tants anys en el cristiano-centrisme, una instal·lació còmoda i discriminatòria d’altres tradicions culturals i religioses que tenen dimensions emancipadores. La lliçió més important que he après en aquest diàleg crític i autocrític és que el futur de la humanitat i de les religions no es pot construir en contra, per sobre o al marge de l’islam, sinó en diàleg crític i autocrític amb ell, i que el futur de les religions no passa per l’anatema, sinó pel diàleg d’experiències i sabers sense prejudicis ni jerarquitzacions apriorístiques”. Autor prolífic, amb una setantena d’obres, ja va exposar el fruit d’aquest diàleg i interès sincer al llibre *Islam. Cultura, religió y política* (Trotta, 2009) on va voler presentar una teologia islamo-cristiana de l’alliberament, posant en pràctica, una vegada més, el seu pensament incansable i en moviment continu.

Sortir del confort intel·lectual

Per a ell, la teologia d’avui s’ha de caracteritzar per la recerca i la interrogació, la imaginació i el risc, l’autocrítica i la sospita permanent i, sobretot, per la provisionalitat i el tempteig. Aquestes dues nocions són clau, perquè, com explica, “el que perseguim és el coneixement de Déu viu en comunicació amb l’èsser humà, en diàleg amb qui es dirigeixen a ell, ja estiguin abatuts i cansats o bé esperançats; un coneixement de Déu sempre fragmentari i limitat, on perseguim el coneixement de la realitat com a procés, en un permanent fluir, sense ser estàtica ni acabada. A més, hem de pensar la religió i fer teologia des de la teoria de la complexitat i no en l’horitzó de les seguretats i certeses del passat”.

“Una tasca que no es pot convertir en una feina rutinària que es fa des d’unes qüestions resoltes”, recorda Tamayo, el qual cita les paraules de Karl Barth: “La tasca teològica es diferencia de les altres perquè no pots arribar-hi descansat des d’unes qüestions ja solucionades i uns resultats segurs. No pots continuar l’edifici sobre uns fonaments que ja han estat col·locats, sinó que et veus obligat a començar pel principi cada dia i cada hora”.

I en aquest recomençar diari, un centre clar: els altres, totes les persones posseïdores de la seva dignitat, considerades subalternes, les quals, com assenyala Tamayo, “no se situen al marge de la revelació ni de la teologia, ben al contrari: són el subjecte privilegiat de la revelació i de la teologia”. —

OPINIÓ

La sobirania de la paraula

SÒNIA CASTAÑO
HISTORIADORA DE L’ART I LES RELIGIONS

Gòrgies, per qui el poder de la paraula no tenia límits, va dir: “La paraula és un poderós sobirà que amb un cos petitíssim i del tot invisible duu a terme obres realment divines, ja que és capaç de dissipar la por, eliminar el dolor, generar alegria i inspirar compassió.”

Investigacions recents demostren que les paraules alteren l’estructura física del cervell fins al punt que, certes paraules ben escollides, activen les mateixes àrees del cervell i tenen els mateixos efectes terapèutics que un fàrmac com el Prozac. Però les paraules que realment pronunciem són, solament, una mínima part de qualsevol comunicació verbal. El to i altres qualitats de la nostra veu transmeten un missatge quatre i cinc vegades més potent. Així doncs, la capacitat d’inspirar confiança és fonamental

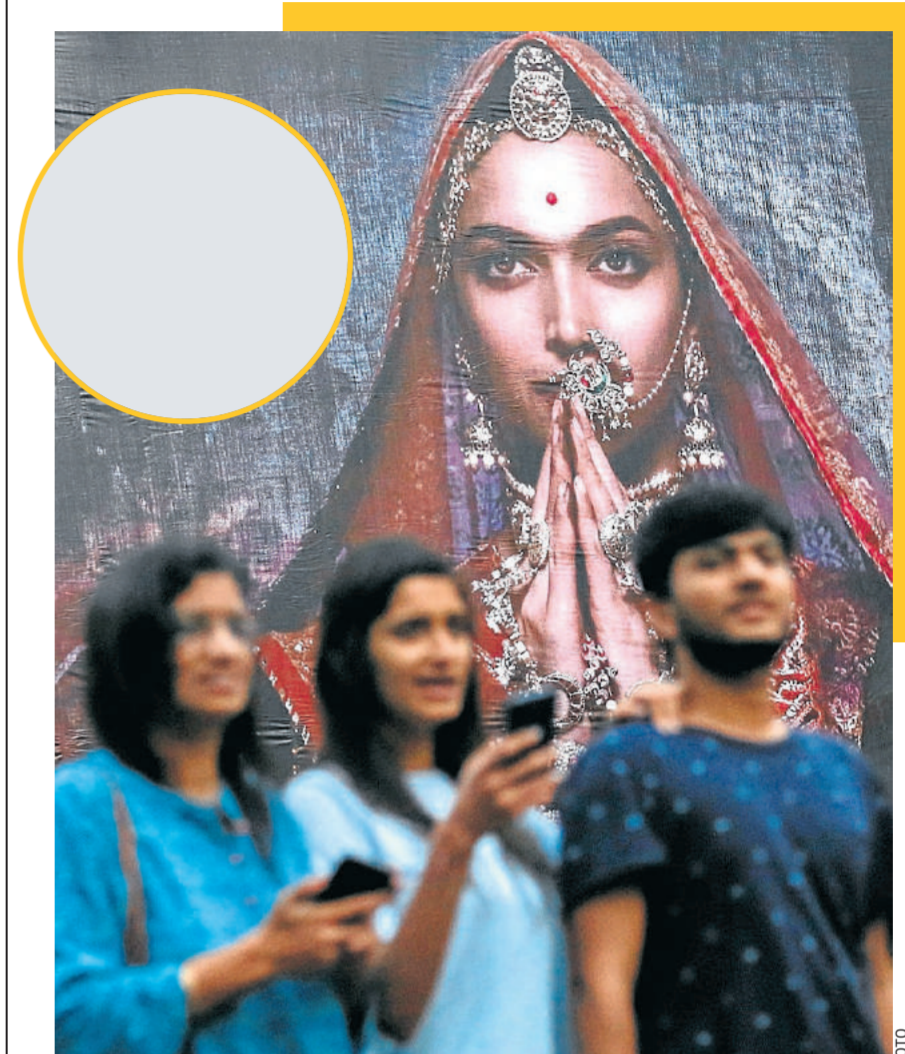
Les paraules alteren l’estructura física del cervell fins al punt que tenen els mateixos efectes terapèutics que el prozac

per l’efectivitat de qualsevol orador.

Però si cal destacar alguna altra de les principals facultats de la paraula, és la seva tasca com agent mediador i conciliador. La tasca mediadora consisteix a establir o desenvolupar la comunicació entre dues parts en conflicte per aconseguir una millor entesa entre elles, de manera que el conflicte existent pugui resoldre’s de forma satisfactòria. La mediació persegueix una situació futura en què ambdues parts estiguin d’acord. Els millors mediadors creuen que el procés ha de centrarse, únicament, en configurar la futura relació entre les parts en disputa i no en decidir quina d’elles ho està fent bé o malament.

En aquest sentit, el llenguatge, en tant que disciplina de la paraula, reuneix totes les característiques per ser un mitjà conciliador i terapèutic eficaç. Però, igual que l’espasa, el llenguatge és una arma de doble tall. Així, depenent de l’ús que se’n faci, la paraula tant pot ser constructora i sanadora com ser instrument de malaltia i destrucció.

És essencial que prenguem consciència de la sobirania de la paraula, ja que juntament amb els pensaments constitueixen la matèria de la nostra realitat. —

Demanda de paternitat a Manolo Escobar

Una dona asturiana de 58 anys ha interposat una demanda de paternitat perquè se la reconegui com a filla del cantant Manolo Escobar, mort a l’octubre de 2013. Segons publicava ahir Efe, la dona aporta com a proves una carta manuscrita de la seva mare en la qual jura haver tingut una “relació de nòvios” amb l’artista abans de casar-se, i que d’aquesta relació va néixer la seva filla. A més, també aporta fotografies de petita amb ell. En la demanda, que encara no ha estat admesa, la dona assegura que la relació es va interrompre als 18 anys perquè

Quisque ut arcu augue, vitae aliquet

Segons l’autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d’una contaminació erar problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de focontaminació (foto1) electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l’habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl. Maecenas suscipit feugiat

lii, nec bibendum orci mi in elit. In ante leo, blandit noe sIn sit amet risus velit. Nulla ac dolor magna, id eleifend velit. Quisque consequat diam in eros suscipit eu fringilla arcu faucibus. Aenean vel diam est, non sodales neque. Fusce sed molestie ipsum. Nam et sagittis purus. In pretium condimen. —

Títol Mauris imperdiet, augue vel

FIRMA FOTO

160 caràcters aprox. Nulla facilisi. Etiam sed dapibus tortor. Praesent fringilla faucibus libero, tincidunt dictum purus condim Vestibulum aliquet Proin a purus nibh. Donec lacus magna, aliquet ut lobortis at, semper et tortor. Nam vehicula, elit eu .Praesent vitae nulla sed nunc placerat congue. Sed dapibus dolor ut sem consetetur quis tempor lorem mollis. Mauris rutru. Aenean scelerisque Donec vitae ligula purus, in tincidunt enim. Sed facilisis rutrum accumsan. Etiam sollicitudin, nunc in faucibus gravida, dolor orci dictum diam, posuere Lorem ipsum dolor sit amet, consetetur adipiscing elit.

El vestit català de Leticia que més triomfa

L’outfit de la reina Leticia per assistir al lliurament del Premi de Periodisme Francisco Cerecedo no ha deixat indiferent ningú, per motius com la llargada o per deixar les espatlles al descobert. No obstant, el vestit destaca per més que això. La creació suposa el debut de la monarca en relació a Teresa Helbig, dissenyadors catalana amb vint anys de trajectòria i showroom al carrer Mallorca de Barcelona. Aquest vestit joia de volants, creat fa vuit anys per Helbig, es llegeix com el punt de partida de la relació estilística entre la creadora i la reina, que darrerament ha intentat actualitzar el seu estil inclouent-hi noves firmes. —

KIKO HUESCA / EFE

TEXT:
XXXXXXXXXXXXXX